

Francesc M. Rotger

No passa cap temporada que no tinguem ocasió de trobar qualche referència shakespeariana a la cartellera cinematogràfica de Palma. Trobar qualche text de Shakespeare posat en escena als teatres de Ciutat és molt més estrany, encara que no fa molt Adolfo Díez, director de la companyia mallorquina Taula Rodona, presentava un espectacle, *El mundo y Macbeth*, compost precisament de fragments de peces tant d'aquest autor britànic com l'espanyol Calderón de la Barca, produït pel Centre d'Art Sa Nau i interpretat per una selecció de joves actrius i actors, part d'ells alumnes del mateix centre. Sembla que Sir William encara provoca massa respecte als col·lectius escènics illencs, ni tan sols que sigui pels seus repartiments plens de personatges, en aquest temps de teatre de butxaca i economia de mitjans i de personal (les seves possibilitats no donen, encara, per a masses superproduccions).

En canvi, més o manco sovint, tenim ocasió de veure qualche pel·lícula inspirada a la monumental producció shakespeariana, que ja deuen omplir un carretó, perquè Sir William és, de molt lluny, l'autor teatral de tota la història més vampiritzat pel cinema; no deu ser casualitat que el creador cinematogràfic per excel·lència, Orson Welles, fos, ell també, un entusiasta de l'escriptor britànic, amb qui se va inspirar repetides vegades. La darretera adaptació de Shakespeare estrenada a Palma, almanco al moment d'escriure aquestes línies, és *Sueño de una noche de verano* de Michael Hoffman, amb Michelle Pfeiffer, Rupert Everett i Kevin Kline, si no record malament. Trob que no està de més recordar que, d'aquesta peça,

Lindsay Kemp (de llinatge shakespearianell mateix) va fer una recreació i que una companyia mallorquina, el Centre Dramàtic Di Marco, també la

Teatre del Mar ha programat, a les seves sessions del dimarts, un minicicle hamletianell, a cavall entre novembre i desembre: el primer el *Hamlet* de

posà en escena, amb notable encert; la versió del grup Ur, que es presentà a Palma, la record com un dels espectacles més seductors entre tots els que he vist. Per arrodonir la referència shakespeariana, el

Laurence Olivier (1948) i, tot just entre la Constitució i la Immaculada, el *Hamlet* de Kenneth Branagh (1997), amb la seva projecció íntegra de quatre hores i en versió original amb subtítols, que aquí ens vàrem quedar amb les ganes de veure en el moment de la seva estrena comercial. I és que Shakespeare, en anglès, sona més a Shakespeare. ■

